Lupa- ja valvontavirasto

Kirje
2.11.2026
LVV-U/83588/2026
julkinen

Sala- ja Ruuhijärven vesioikeudellinen yhteisö
Johanna Takkinen ja Heikki Alkila
m90s93h97@gmail.com

lisäselvityspyyntönne 11.9.2026

Vastaus sisäselvityspyyntöön koskien lausuntoa LVV-U/83588/2026

Sala- ja Ruuhijärven vesioikeudellinen yhteisö (SRVY) on pyytänyt 14.4.2026 toimittamassaan selvityspyynnössä Lupa- ja valvontavirastoa (LVV) selvittämään Immilänkosken vesivoimalaitosten purkamisen laillisuutta ja vaikutusta Salajärven ja Ruuhijärven vedenkorkeuksiin. SRVY katsoo, että LVV:n 25.6.2026 antama vastaus on selvästi puutteellinen ja on siksi toimittanut lisäselvityspyynnön, jossa pyytää viranomaista vastaamaan lisäselvityspyynnössä esitettyihin kysymyksiin. Keskeisin kysymys on, mikä on nykytilanteen laillinen vedenkorkeus ja millä perusteella se tulee määrittää.

Lisäselvityspyynnössään SRVY **vaatii, että LVV ryhtyy välittömästi toimenpiteisiin nykytilanteen laillisen vedenkorkeuden selvittämiseksi sekä käynnistää toimenpiteet vedenkorkeuden palauttamiseksi takavuosikymmenien tasolle**.

Jos LVV ei ole toimivaltainen viranomainen selvittämään kokonaan tai osittain lainmukaisuutta ja/tai käynnistämään toimenpiteitä, SRVY pyytää LVV:tä siirtämään asiakirjan toimivaltaiseksi katsomalleen viranomaiselle (Hallintolaki 21 §).

SRVY esittää selvityspyynnössään seuraavat kysymykset:

1. Miten vesialueen raja maata vasten määritetään huomioiden, että kyse on ollut säännöstellystä vesistöstä?
2. Mikä on nykytilanteen laillinen vedenkorkeus huomioiden tässä asiakirjassa esitetyt todisteet vedenkorkeuden laittomasta muutoksesta?
3. Mikäli LVV katsoo, ettei vesivoimalaitosten rakennelmien poistaminen luvatta ole ollut lain vastaista, pyydämme LVV:tä esittämään perustelut kannalleen huomioiden edellä esitetyt vesilain säädökset ja SRVY:n selvitykset.
4. Mikäli LVV katsoo, ettei vedenkorkeutta ole muutettu lain vastaisesti, pyydämme LVV:tä esittämään perustelut kannalleen huomioiden edellä esitetyt vesilain säädökset ja SRVY:n selvitykset.
5. Mikäli LVV katsoo, ettei edellä osoitettu vedenkorkeuden muutos johdu voimalaitosten rakennelmien poistamista, SRVY pyytää LVV:tä selvittämään, mistä muusta toimenpiteestä muutos on aiheutunut sekä onko toimenpiteellä ollut lain edellyttämää vesitalouslupaa keskivedenkorkeuden muuttamiseksi.

SRVY katsoo, että nykytilanne on lainvastainen, mistä syystä toimenpiteet tilanteen korjaamiseksi tulee aloittaa välittömästi. SRVY esittää, että virtaaman rajoittamiseksi

Lupa- ja valvontavirasto

Kirje
2.11.2026
Asiatunnus
julkinen

toteutetaan tilapäisiä siirrettäviä rakenteita kesällä 2027. SRVY on valmis keskustelemaan viranomaisten ja muiden asiaan liittyvien tahojen kanssa toteutuksen vastuunjaosta.

Lisäksi SRVY viittaa vesilain 19 luvun 7 §:ään ja esittää, että pysyvä korjaus tulee selvittää ja toteuttaa sen edellyttämällä tavalla.

Jos säännöstelyhankkeesta, jolle on myönnetty lupa ennen 1 päivää toukokuuta 1991, aiheutuu vesiympäristön ja sen käytön kannalta huomattavia haitallisia vaikutuksia, vesitaloustehtäviä hoitavan elinvoimakeskuksen tulee selvittää mahdollisuudet vähentää säännöstelyn haitallisia vaikutuksia.

Lausunto

Lupa- ja valvontavirasto on tutustunut SRVY:n toimittamaan lisäselvityspyyntöön ja vastaa siinä esitettyihin kysymyksiin seuraavasti

1. **Miten vesialueen raja maata vasten määritetään huomioiden, että kyse on ollut säännöstellystä vesistöstä?**

   Lupa- ja valvontavirasto toteaa, että vesialueen raja maata vasten **määrätään vesilain (587/2011) 1 luvun 5 §:n mukaisesti**. Sen mukaan vesialueen rajana maata vastaan pidetään keskivedenkorkeuden mukaista rantaviivaa. Jos vedenkorkeus tai vesi- ja maa-alueen keskinäinen asema muuttuu tai on muuttunut, vesialueen raja määräytyy muutoksen jälkeisten vedenkorkeuksien mukaan.

   Vesilain 18 luvun 18 §:ssä säädetään lisäksi vesialueen rajan määräämisestä vesistöissä, joissa 1 luvun 5 §:n tarkoittamaa vesialueen rajaa maata vasten on säännöstelyn aiheuttaman vedenkorkeuksien vaihtelun vuoksi vaikea määrätä. Näissä tapauksissa Lupa- ja valvontavirasto voi tarvittaessa lupapäätöksen yhteydessä tai erikseen tehdystä hakemuksesta määrätä, missä sanotun rajan on katsottava kulkevan.

   Vesilain (578/2011) säästämiseksi laaditussa Hallituksen esityksessä Eduskunnalle vesilainsäädännön uudistamiseksi (He 277/2009) todetaan vesilain 1 luvun 5 §:n osalta seuraavaa: *Pykälässä säädettäisiin vesialueen rajan määräämisen perusteesta, joka vastaisi nykyisen vesilain 1 luvun 6 §:n säännöstä. Keskivedenkorkeuteen perustuva vesialueen ulottuvuuden määrittäminen on aiheuttanut käytännössä jonkin verran vaikeuksia. Ulottuvuuden määrittämiseen liittyviä tulkintaongelmia ei kuitenkaan voida ratkaista määräytymisperusteita muuttamalla, sillä määräytymisperusteen muuttaminen aiheuttaisi uudentyyppisiä ongelmia. Sääntely ehdotetaan sen vuoksi pysytettäväksi nykyisellään.*

   Säännöksen mukaan rajana maata vastaan pidetään keskivedenkorkeuden mukaista rantaviivaa. ***Jos vedenkorkeus tai vesi- ja maa-alueen keskinäinen asema muuttuu tai on muuttunut, määrättäisiin sanottu raja pykälän 2 momentin mukaan muutoksen jälkeisten vedenkorkeuksien perusteella. Useinkaan ei ole käytettävissä pitkäaikaista havaintosarjaa vedenkorkeuksista keskivedenkorkeuden määräämiseksi, jolloin rantaviivan määrääminen on perustettava kulloinkin saatavilla olevaan selvitykseen****.*

Lupa- ja valvontavirasto

Kirje
2.11.2026
Asiatunnus
julkinen

Rajan määräisi 18 luvun 18 §:n nojalla hakemuksesta lupaviranomainen. Lisäksi lupaviranomainen voisi määrätä vesi- ja maa-alueen välisen rajan, milloin se säännöstelystä johtuvan vedenkorkeuksien vaihtelun vuoksi olisi käynyt epäselväksi.

Lupa- ja valvontavirasto toteaa, vesilain 18 luvun 18 § ei ole tässä tapauksessa sovellettavissa, koska **Ruuhijärvi ei ole säännöstelty vesistö**. Nykyisen vesilain (578/2011) säästämiseksi laaditussa Hallituksen esityksessä Eduskunnalle vesilainsäädännön uudistamiseksi (He 277/2009) todetaan säännöstelyä koskevan 7 luvun soveltamisesta, että vesistön säännöstely on hanketyyppi, jolle on tunnusomaista juoksutuksen jatkuva säätely kulloisenkin vesitilanteen mukaan.

1920-luvulla Immilän yläkoskeen rakennettiin Immilän eli Arrakosken pato Hämeen läänin maaherran 12.4.1923 antaman päätöksen mukaisesti. Padolla ei ollut tarkoitus säännöstellä yläpuolista vesistöä. Padossa ei ole säädeltäviä luukkuja, vain vesilaitoksille johtavat aukot ja luukulla suljettava lauttausaukko, joka oli pidettävä tulvan aikana auki. Lupapäätöksen mukaan uittoaukon, pohja-aukon, tai tulvapöydän avulla tuli veden juoksu padon sivu järjestää niin, ettei vedenpinta padon yläpuolella noussut tulvan ohi mentyä korkeutta 11,00 m ylemmäksi.

Tätä ei voida pitää vesistön säännöstelynä. Lupamääräysten tarkoituksena on ollut estää vedenpinnan haitallinen nousu padon yläpuolella ja sitä varten oli annettu padotukselle yläraja. Vuonna 1932 annetussa maaherran päätöksessä todetaan laskelmin, että jos uittoruuhen aukko pidetään täysin auki, kun vedenpinta padon yläpuolella on yli 11,00 m, vastaa patoaukkojen ja uittoruuhen yhteenlaskettu pinta-ala ennen padon rakentamista vallinnutta poikkipinta-alaa, eikä pato aiheuta padotusta.

2. **Mikä on nykytilanteen laillinen vedenkorkeus huomioiden tässä asiakirjassa esitetyt todisteet vedenkorkeuden laittomasta muutoksesta?**

Lupa- ja valvontaviraston näkemyksen mukaan Ruuhijärven vedenkorkeutta ei ole muutettu laittomasti.

Lupa- ja valvontavirasto katsoo, että vesialueen raja maata vasten tulee määrittää vesilain (587/2011) 1 luvun 5 §:n mukaisesti. Sen mukaan vesialueen rajana maata vastaan pidetään keskivedenkorkeuden mukaista rantaviivaa. Jos vedenkorkeus tai vesi- ja maa-alueen keskinäinen asema muuttuu tai on muuttunut, vesialueen raja määräytyy muutoksen jälkeisten vedenkorkeuksien mukaan. Laillisena vedenkorkeutena voidaan siten pitää nykyään vallitsevia vedenkorkeuksia.

Kysymykset 3. ja 4.

3. **Mikäli LVV katsoo, ettei vesivoimalaitosten rakennelmien poistaminen luvatta ole ollut lain vastaista, pyydämme LVV:tä esittämään perustelut kannalleen huomioiden edellä esitetyt vesilain säädökset ja SRVY:n selvitykset.**

Lupa- ja valvontavirasto

Kirje
2.11.2026
Asiatunnus
julkinen

4. Mikäli LVV katsoo, ettei vedenkorkeutta ole muutettu lain vastaisesti, pyydämme LVV:tä esittämään perustelut kannalleen huomioiden edellä esitetyt vesilain säädökset ja SRVY:n selvitykset.

Ruuhijärven lasku, uoman perkaukset ja Arrakosken vesilaitokset

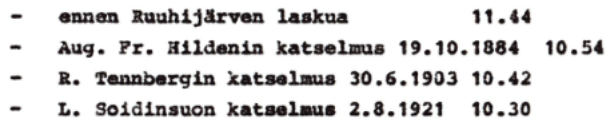
Ruuhijärveä on laskettu 3-4 jalkaa (0,89–1,19 m) vuonna1884 perkaamalla uomaa kosken ja järven välissä ja alentamalla kosken niskaa vähintään 3 jalkaa (0,89 m). Asia käy ilmi katselmusasiakirjasta, joka koskee vapaaherra Wreden hakemaa lupaa raamisahan rakentamiseen Jokelan myllyn alapuolelle Jokelan rusthollin maalle, ja paikalla 19.10.1885 suoritettua katselmusta. Katselmusasiakirjassa todetaan, että vedenlasku ei ole loukannut myllyn ikiaikaisia oikeuksia. Asiakirjasta voi siten tulkita, että vedenpinnan laskua ei ole lain valvojan taholta pidetty laittomana.

Immilän kyläkunnan ja Arrajoen kartanon vesilaitoksille annetiin yhteinen lupa uoman ylittävän padon rakentamiseen Hämeen läänin maaherran päätöksellä 1923 vesioikeuslain nojalla. Ennen padon rakentamista vesilaitokset pyrkivät ohjaamaan veden juoksua oman vesilaitoksen eduksi siirtelemällä kiviä uomassa, mistä aiheutui riitaa. Padon tarkoituksena oli turvata tasapuolisesti kummankin vesilaitoksen vedensaanti. Vedentarve oli kasvanut, kun vuonna 1885 pidetyssä katselmuksessa käsitellyn mylly- ja sahatoiminnan lisäksi Arrajoen kartanon laitokselle oli tullut sähkölaitos. Immilän kyläkunnalla oli omalla puolellaan mylly, jolla tuolloin katsottiin olevan ikimuistoiseen nautinto-oikeuteen perustuva oikeus.

Luvassa on määrätty padon aukkojen mitat ja suurin sallittu padotuskorkeus. Vedenpinnan korkeuden ollessa yli padotusrajan tuli uittoaukko pitää avoinna ja lisäksi käyttää tulvapöytää ja pohja-aukkoa vedenpinnan laskemiseksi padotusrajan alle.

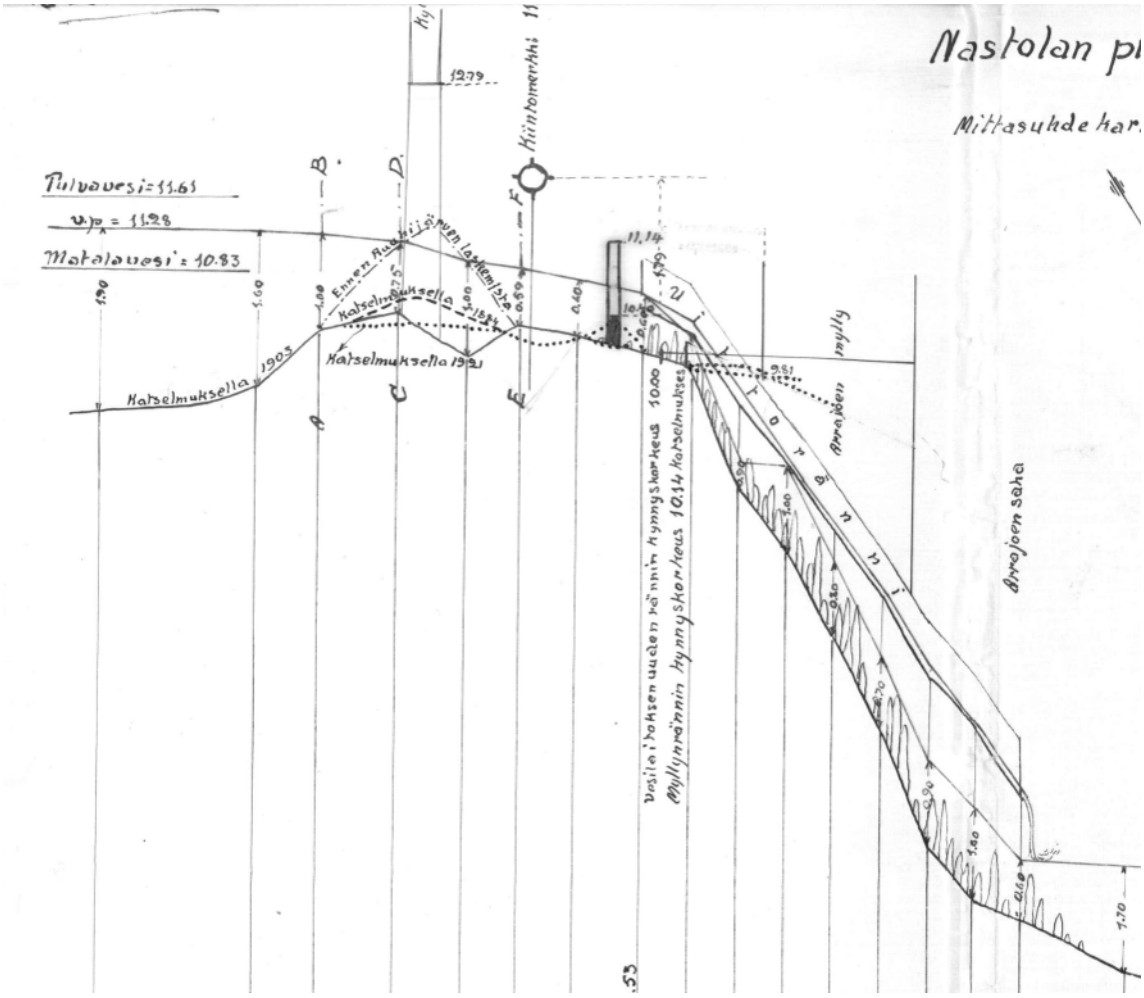
Lisäksi lupapäätöksessä annettiin lupa perata uomaa padon yläpuolelta. Lupapäätöksen mukaan padon ja sen yläpuolisen maantiesillan väliltä sai poistaa yksityiset kivet ja tasata joen uoma, mikäli ne nousevat patoaukkojen kynnyskorkeutta 10,40 ylemmäksi.

Ennen lupapäätöksen antamista joulukuussa 1921 pidetyn katselmuksen pohjalta laaditusta pituusleikkauspiirustuksesta (ks. alla) käy ilmi, että kosken niskaa oli perattu vuonna 1884 toteutetun vedenpinnan laskun ja padon lupapäätöksen välillä. Myös SRVY:n lisäselvityspyynnössä viitataan kyseisiin havaintoihin, jotka Helsingin vesipiirin vesitoimisto on koonnut lausuntoonsa 3.2.1981.



Lupa- ja valvontavirasto

Kirje
2.11.2026
Asiatunnus
julkinen



Kyseiset kosken niskan korkeustiedot ovat olleet tiedossa lupa-asiaa käsiteltäessä, eikä niihin ole lupapäätöksessä tai muutoinkaan tuolloin viranomaisen taholta puututtu. Voidaan siten katsoa, että tilannetta ei ole pidetty vesilain vastaisena, ja lupapäätöksessä on vielä sallittu mahdollinen lisäperkaus patoaukkojen kynnyskorkeuden yläpuolelle ulottuvien irtokivien osalta.

Lauttausaukko, jonka pohjan korkeudeksi oli määrätty 10,25, määrättiin pitämään auki tulvan aikana, kunnes padon yläpuolinen vedenkorkeus olisi laskenut alle padotusrajan 11,00. Muita määräyksiä lauttausaukon osalta ei annettu. Aukkoa ei määrätty pitämään muina aikoina suljettuna. Ilmeisestikään sellaista ei pidetty tarpeellisena, koska vain korkeaa vedenpintaa pidettiin tuolloin haitallisena ja vedenpinnan laskusta katsottiin olevan vain hyötyä viljelysmaiden kuivatuksen kannalta.

1930-luvulle tultaessa kolme tilanomistajaa valitti, että Immilän kyläkunnan ja Arrajoen kartanon vesilaitokset ja patolaitteet ovat aiheuttaneet vedennousua yläpuolella olevassa Ruuhijärvessä ja Salajärvessä ja sen seurauksena suuria vahinkoja veden alle jäävien maiden vuoksi. He anoivat asiassa katselmusta ja maaherran ryhtymistä asiassa tarpeellisiin toimiin.

Lupa- ja valvontavirasto

Kirje
2.11.2026
Asiatunnus
julkinen

Maaherra piti asiassa katselmuksen, jossa todettiin, että padon harja oli noin 55 cm liian korkealla, minkä lisäksi lauttausaukkoa ei ilmeisesti ollut tulva-aikoina avattu, mikä oli aiheuttanut luvan vastaista padotusta. Mitoituksen osalta asiakirjoissa todettiin, että mikäli uittoruuhen aukko pidetään täysin auki, kun vedenpinta padon yläpuolella on yli 11,00 m, vastaa patoaukkojen ja uittoruuhen yhteenlaskettu pinta-ala ennen padon rakentamista vallinnutta poikkipinta-alaa, eikä pato aiheuta padotusta.

Maaherra määräsi asiassa 1932 antamallaan päätöksellä alentamaan padon harjan luvan mukaiseksi ja toteuttamaan lupamääräysten mukaiset tulvapöydät ja pohjaluukut sekä Arrajoen että Immilän kyläkunnan vesilaitoksiin. Asiassa määrättiin myös maksettavaksi korvauksia haitankärsijöille. Päätöksen yhteydessä todettiin, että Immilän kyläkunnan vesilaitos sahatoimintoineen ei enää vastannut sitä myllytoimintaa, jolla oli ollut ikimuistoinen nautintaoikeus, ja päätöksessä annettiin myös Immilän kyläkunnan vesilaitokselle määräyksiä, jolloin sen toiminnan voitiin katsoa saaneen vesilain mukaisen luvan.

Yläpuolisen vesistön rantojen viljelijät olivat edelleen tyytymättömiä haitallisina pitämiinsä vedenkorkeuksiin ja käynnistivät hankkeen Sala- ja Ruuhijärven laskemiseksi. Hankkeen suunnittelun yhteydessä kävi ilmi, että patorakenteet eivät edelleenkään vastanneet täysin lupapäätöstä. Vuonna 1934 tarkastuskatselmuksella tulvakynnykset olivat edelleen 2-4 cm liian korkeat, Immilän kyläkunnan myllyn puoleinen tulvapöytä liian lyhyt ja myllyrakennusten tulvaluukut liian kapeat. Vuonna 1939 puutteita todettiin edelleen. Tuolloin todettiin, että Immilän kyläkunnan myllyn tulvakynnystä oli korotettu 0,17-0,20 m yli sallitun.

Hankesuunnitelmassa edellytettiin rakenteiden muuttamista luvan mukaisiksi. Hanke pitkittyi ja kohtasi vastustusta ranta-asukkainen tuodessa esille hankkeen haitallisia vaikutuksia virkistyskäytölle ja järven tilalle. Lopulta osa viljelijöistä ratkaisi tulvimisongelma omalta osaltaan kuivattamalla peltonsa pengertämällä ja pumppaamalla. Heidän vetäytyessään hankkeesta ei sille ollut enää vesilain perusteella tarvittavaa kannatusta ja hankkeesta luovuttiin. Itä-Suomen vesioikeus antoi hankkeen raukeamista koskevan päätöksen vuonna 1970.

Yhteenvetona voidaan todeta, että uoman ylitse rakennettu pato, jolle myönnettiin lupa maaherran päätöksellä 1923 on edelleen olemassa. Padon omistajien tulee pitää patorakenne kunnossa. Jäljellä on valokuvien perusteella myös vesilaitoksille johtaneiden kanavien rakenteita. Sillä, että näiden kanavien tulvapöytien pituudet ja korkeudet eivät vastaa lupapäätöstä, ei ole merkitystä tilanteen laillisuuden arvioinnissa. Padolle tai sen käytölle on asetettu vain yläraja, jota ei saa ylittää. Kun padon lauttausaukko on nykyään avoin, pato ei aiheuta luvan vastaista padotusta tulva-aikanakaan.

Se, että vesivoimaa käyttäneet vesilaitokset ovat ajan saatossa lakanneet toimimasta ja niiden rakennukset ja rakenteet ovat hävinneet, ei ole vesilain vastaista, koska luvassa ei ole annettu laitoksia tai niiden toimintaa koskevia erillisiä määräyksiä, joita olisi rikottu. Patoa koskevassa luvassa on vain ylin sallittu padotusraja, joka ei padon nykyisen käytön seurauksena ylity luvan vastaisesti, koska virtaamaa ei tulva-aikoina rajoiteta.

Vaikka nykyään näkökulma vedenkorkeuden hyödyllisyydestä/haitallisuudesta on toinen kuin vesilaitoksien toimiessa, ei valvontaviranomainen voi antaa kehotusta pitää lauttausaukkoa suljettuna, jos sen avoinna pitäminen ei ole luvan vastaista. Luvanhaltijalla on oikeus käyttää patoa luvan mukaisesti, eli padottaa sallittuun rajaan asti, mutta ei lupamääräyksiin perustuvaa velvollisuutta käyttää vettä vesilaitoksella tai pitää lauttausaukkoa suljettuna tulva-ajan ulkopuolella.

Luvanhaltijoiden suostumuksella myös joku muu taho voi sulkea uittoaukon tulva-ajan ulkopuoliseksi ajaksi, mutta luvanhaltijoilla säilyy velvollisuus huolehtia siitä, että aukko avataan vedenpinnan noustessa padotusrajan yli. Luvanhaltijoiksi voidaan Lupa- ja valvontaviraston vesilain valvontaviranomaisen näkemyksen mukaan katsoa ainakin Immilän kyläkunnan vesilaitoksen sijaintikiinteistö 532-878-2-0 Yhteiset maa-alueet, (Immilän jakokunta) sekä vuonna 1999 Arrajoen vesilaitoksen sijaintikiinteistöstä 532-402-1-268 muodostetut kiinteistöt 532-402-1-269 Koskitontti (Nastolan kunnan Immilän kylän tilojen yhteisalueet) ja 532-402-1-270 Sahatontti (yksityinen maanomistaja) riippuen vesilain mukaisten lupien ja koskivoimaosuuksien siirtymisestä lohkomisissa.

Kalkkolantien siltarumpujen uusiminen

Lupa Immilänjoen sillan rakentamiseen on myönnetty 16.6.1981. Lupapäätöksen määräyksessä 3) todetaan ”Mikäli tässä päätöksessä tarkoitetuista toimenpiteistä aiheutuu vahingollinen seuraus, jota ei ole nyt edellytetty, voi edunmenetyksen kärsinyt tai yleisen edun vaatiessa asianomainen viranomainen saattaa asian vesilain 2 luvun 27 §:n 2 momentissa säädetyssä ajassa lupapäätöksen lainvoiman estämättä vesioikeuden käsiteltäväksi siinä järjestyksessä kuin hakemusasioista säädetään.

Immilänjoen sillan rakennustöitä koskeva valmistumisilmoitus on toimitettu vesioikeudelle 30.11.1982. Sen mukaan sillan rakennustyöt ovat valmistuneet 15.11.1982.

Salajärven ja Ruuhijärven ranta-asukkaat ovat valittaneet Nastolan kunnan vesilautakunnalle järvien alhaisesta vedenkorkeudesta kesällä 1983. Valituksen johdosta vesilautakunta on pyytänyt Helsingin vesipiirinvesitoimistolta selvitystä, jossa mm. tiedustellaan, ovatko virtaamat suurentuneet Immilänjoen sillan rakentamisen johdosta. Lisäksi tiedustellaan, onko Immilänjoen koskissa säännöstelylupaa ja mikä on koskien vaikutus järvien vedenpinna korkeuteen, onko mahdollisia vaikutustapoja vedenpinnan laskun estämiseksi järvissä ja onko järvien vedenpinnan säätelyyn mahdollista vaikuttaa vesipiirin käsityksen mukaan.

Helsingin vesipiirin vesitoimisto on 10.11.1983 toimittanut selvityksen, johon on liitetty Sala- ja Ruuhijärven vedenkorkeudet sisältävä kirje n:o 4/300-81, 3.2.1981. Selvityksessä todetaan, että vesitoimistolla ei ole tiedossa virtaamamittaustietoja, joiden avulla voitaisiin päätellä, ovatko virtaamat muuttuneet sillan rakentamisen vuoksi. Vesitoimisto pitää virtaaman lisääntymistä epätodennäköisenä. Vesitoimisto on liittänyt selvitykseen Arrakosken vesilaitoksia koskevat lupapäätökset vuosilta 1923 ja 1932 ja todennut, että padon kunnossapidosta tulee rakenteen omistajan huolehtia. Lisäksi vesitoimisto ilmoitti, että mikäli pitkään vallinneita vedenkorkeuksia Sala- ja Ruuhijärvessä halutaan muuttaa,

tulee toimenpiteelle hakea vesioikeuden lupa. Lopuksi vesitoimisto totesi, että kesä 1983 oli poikkeuksellisen vähävetinen.

Vuonna 1995 Matti Huttunen oli kirjeessään pyytänyt Hämeen ympäristökeskusta tarkistamaan, onko Kalkkolan tiekunnan rummun asentamisen yhteydessä Ruuhijärven laskujoen kynnys madaltunut ja oikeuttamaan/velvoittamaan tiekunnan suorittamaan joen kynnyskorkeuden nostamisen rummun rakentamista vallinneeseen tasoon.

Vastauksessa viitataan edellä mainittuihin Helsingin vesipiirin vesitoimiston kirjeisiin 3.2.1981 ja 10.11.1983. Lausunnossa todettaan lisäksi, että nykyisellään pato ei aiheuta merkittävää padotusta, koska keskiuoma on vapaa, kuten kesällä 1993 on todettu Helsingin vesi- ja ympäristöpiirin tarkastuksessa.

Lausunnosta käy ilmi, että Helsingin vesipiirin vesitoimisto on 22.11.1983 antamassaan lausunnossa tuonut Itä-Suomen vesioikeuden tietoon, että sillan rakentamista koskevassa lupapäätöksessä mainittu kiintopisteen korkeus on n. N43 +90,96, eikä N43 +91,73. Itä-Suomen vesioikeus ei ole kuitenkaan tehnyt muutosta päätökseen. Helsingin vesipiirin vesitoimisto oli mitannut rumpujen korkeudet 28.12.1982. Vaikka rakenteiden mitat poikkesivat jonkin verran luvan mukaisesta, ei Itä-Suomen vesioikeus määrännyt asiassa ns. lopputarkastusta.

Lisäksi lausunnossa viitataan Ruuhi- ja Salajärven laskemissuunnitelman pituusleikkauspiirustuksiin, joiden perusteella todetaan, että vanhan sillan ja rakennetun sillan vesipoikkileikkaukset ovat tulvakorkeudella samaa suuruusluokkaa.

Hämeen ympäristökeskus katsoo lausunnossaan, ettei rakennettu silta ole käytettävissä olevien tietojen perusteella aiheuttanut Ruuhijärvestä lähtevän uoman kynnyskorkeuden laskua eikä myöskään Ruuhijärven vedenpinnan laskua. Tästä syystä ympäristökeskus ei voi määrätä tai oikeuttaa tiekuntaa rakentamaan esitettyä 30-40 cm korotusta. Lausunnon mukaan ympäristökeskus tarkistaa kesällä 1996, millä korkeudella määräävä kynnyskorkeus on Ruuhijärvestä lähtevässä uomassa ja antaa tarvittaessa tiekunnalle kehotuksen korottaa uoman kynnyskorkeutta hieman, ei kuitenkaan ylemmäksi kuin korkeudelle 10.93 = N60 +84,82, joka on järvenlaskusuunnitelman mukaan ollut uoman pohjan korkeus siltapaikalla ennen uuden sillan rakentamista. Lopuksi lausunnossa todetaan, että mikäli Sala- ja Ruuhijärven alimpia korkeuksia halutaan nostaa, tulee hankkeelle saada vesioikeuden lupa

Hämeen ympäristökeskus tarkisti vuonna 1996 mittauksin uoman kynnyskorkeuden. Petra Korkiakosken diplomityön ”Alasenjärven ja Sylvöjärven välisen järviketjun vedenkorkeuksien ja virtaamien nykytila, kehittämistarve ja -mahdollisuudet, 2011” mukaan Hämeen ympäristökeskuksen 5.12.1995 antaman selvityksen ja 25.10.1996 tehdyn uoman vaaituksen perusteella kaksoisputki-silta ei ole aiheuttanut Ruuhijärven vedenpinnan laskua.

Vaikka sillan lupapäätöksessä viitatun kiintopisteen korkeudessa ollut virhe ja kaksoisrumpusillan vähäinen poikkeaminen luvan mukaisesta oli tiedossa jo vuonna 1983, mikään taho ei ole haitankärsijänä saattanut vireille lupamääräyksen 3) tarkoittamaa

Lupa- ja valvontavirasto

Kirje
2.11.2026
Asiatunnus
julkinen

hakemusta rakentamisesta aiheutuneen mahdollisen haitalliseen seurauksen poistamiseksi tai vähentämiseksi määräajassa, eli kymmenen vuoden kuluessa valmistumisilmoituksen tekemisestä. Asiakirjoista ei käy ilmi, että sellaista olisi valvontaviranomaiseltakaan yleisen edun valvojana edellytetty tai että asiasta olisi käyty muutoinkaan keskustelua. Myöskään myöhemmin asiaa ei ole saatettu vireille hallintopakkoasiana. Tilannetta voidaan siis myös Kalkkolantien siltarumpujen osalta pitää laillisena.

5. **Mikäli LVV katsoo, ettei edellä osoitettu vedenkorkeuden muutos johdu voimalaitosten rakennelmien poistamista, SRVY pyytää LVV:tä selvittämään, mistä muusta toimenpiteestä muutos on aiheutunut sekä onko toimenpiteellä ollut lain edellyttämää vesitalouslupaa keskivedenkorkeuden muuttamiseksi.**

Lupa- ja valvontaviraston tiedossa ei ole lainvastaista menettelyä, joka olisi aiheuttanut Ruuhijärven vedenkorkeuteen muutoksia. Siksi Lupa- ja valvontavirasto ei ryhdy asiassa vesilain 14 luvun 2 §:n tarkoittamiin toimiin. Nämä toimet olisivat: 1) kehottaa lopettamaan säännösten tai määräysten vastainen menettely, 2) panna vireille 14 luvun 4 §:n tarkoittama hallintopakkoasia, 3) ilmoittaa asiasta poliisille esitutkintaa varten.

Hallintopakkoasian voi vesilain 14 luvun 14 §:n mukaisesti laittaa vireille myös 1) asianosainen; 2) rekisteröity yhdistys tai säätiö, jonka tarkoituksena on ympäristön-, terveyden- tai luonnonsuojelun taikka asuinympäristön viihtyisyyden edistäminen ja jonka sääntöjen mukaisella toiminta-alueella kysymyksessä olevat ympäristövaikutukset ilmenevät; 3) vesitaloushankkeen sijaintikunta ja muu kunta, jonka alueella hankkeen ympäristövaikutukset ilmenevät; 4) vesitaloustehtäviä tai kalataloustehtäviä hoitava elinvoimakeskus tai muu asiassa yleistä etua valvova viranomainen.

Hallintopakkohakemuksessa tulee esittää vesilain vastainen menettely, joka hallintopakolla tulee kieltää tai määrätä oikaistavaksi. Siinä tulee nimetä myös taho, johon hallintopakko kohdistetaan.

Lisäselvityspyynnön lopussa SRVY viittaa vesilain 19 luvun 7 §:ään ja esittää, että pysyvä korjaus tulee selvittää ja toteuttaa sen edellyttämällä tavalla.

Jos säännöstelyhankkeesta, jolle on myönnetty lupa ennen 1 päivää toukokuuta 1991, aiheutuu vesiympäristön ja sen käytön kannalta huomattavia haitallisia vaikutuksia, vesitaloustehtäviä hoitavan elinvoimakeskuksen tulee selvittää mahdollisuudet vähentää säännöstelyn haitallisia vaikutuksia.

Lupa- ja valvontavirasto toteaa, että kyseinen lainkohta koskee säännöstelyhankkeita. Sala- ja Ruuhijärvi eivät ole säännösteltyjä vesistöjä. Kyse ei siis ole vesilain tarkoittamasta säännöstelyhankkeesta, eikä kyseistä lainkohtaa voida siten tässä soveltaa.

Tämä asiakirja on sähköisesti hyväksytty. Asian on esitellyt johtava asiantuntija Terhi Moilanen ja ratkaissut ryhmäpäällikkö Anne Polso.

Lupa- ja valvontavirasto

Kirje
2.11.2026
Asiatunnus
julkinen

Tiedoksi

Kunnan ympäristönsuojeluviranomaiselle

Lupa- ja valvontavirasto
Postiosoite: PL 20, 13035 LVV
Puhelinvaihde: 0295 254 000
kirjaamo@lvv.fi | lvv.fi

Tämä asiakirja LVV-U/83588/2026 on hyväksytty sähköisesti / Detta dokument LVV-U/83588/2026 har godkänts elektroniskt

Esittelijä Moilanen Terhi 02.11.2026 09:55

Ratkaisija Polso Anne 02.11.2026 10:31